

ЧУДОМИР
ВРЪНН... ВРЪНН...

chitanka.info

Врънн... врънн... врънн... врънчи старият чекрък и чинка Тинка сръчно оправя преплетените нишки и навива цеви до огнището. Чичо Дин, полуразсъблечен, се е излегнал на подглавката в къта и я гледа с премрежени очи. Цяла неделя на Самодивец, хе, в голямата гора горе, е дялал греди за къща и тази вечер се прибра уморен, брадясал и нечист. Най-напред се обръсна, след това чинка Тинка стопли вода в големия медник, поля му да си измие главата и му донесе нова риза да се преоблече. Най-после и тя се изми, среса се, уплете се на шест плитки и се разшета за вечеря. Седнаха, похапнаха, наточи тя с жълтата паница и винце и чичо Дин, като му опъна издебеличко, за последен път избърса мустаците си с цяла шепа, хълцукна, изтегли се седешком малко нанаяд и се просна блажено на дебелия козяк. Ноцта, стаила дъх, сякаш се ослушваше. Главните в огнището припращяваха и огнените езици лижеха черната камина и осветяваха заруменелите страни на чинка Тинка, която се връцкаше насам-натам и прибираше празните съдове.

Чичо Дин я гледаше, без да трепне с очи. Виното нашир и надлъж се разливаше по жилите му. Сладки тръпки лазеха по гърба му и си мислеше:

„Не остарява май с жена, брей! Държи се. Толкова работа, и не отслабва. Все такава дебеличка е, каквато си беше, и все още червенко има по бузите.“

А чинка Тинка ту се изправя да окачи на водника бяло менче и чупи равна снага, ту се навежда около огнището и тесният сукман изрязва заоблените ѝ бедра.

— Е, хайде де, хайде! Стига тая работа. Няма ли да си лягаш? — подканя чичо Дин.

— Много бързаш — хили се чинка Тинка. — Нали трябва да се ошета, да се помете. Пък и ти наручка един огън — нито да го загасиш, нито да го заровиш. Дорде гори, ще взема да си навия поне още едно гранче прежда, че тогава. Стан ме чака.

— Иии... и твоите гранчета! Чунким утре не може.

— Ти в женските работи не се меси! — сопва му се на шега чинка Тинка. — Аз си зная работата! Колко е то?

Дорде прегори огънят, и готово. Оголели сме всички. Трябва да се бърза, че Великден иде.

И като грабна чекръка, премести го до огнището, седна насреща, опъна заголен крак и почна да суче прежда.

„Врънн... врънн...“ — пее чекръкът и чинка Тинка сръчно оправя заплетените нишки и навива тънките цевви.

Огънят ту стихва, ту лумва отново и осветява голата ѝ шия.

Чичо Дин, подпрял ръце под глава, гледа ту голия ѝ крак, ту шията, ту гранчето, което се не свършва, и мърмори като в просъница:

— Връннн... връннн... Да ти се не види и врънкането, и намярата! Сега намери прежда да ми сучеш! Друго време няма! Ха лягай и духай лампата, да не ми блести в очите!

— Оле, Костадине, пък и ти! Че почакай още мъничко! Я колко малко ми остана! Дръпни чергата и се завий да не изстинеш, аз ей сегичка...

Чичо Дин въздъхва недоволено, дръпва чергата, подгъва си откъм стената, завива се, полага ръка пак под глава и остава да чака унесен с полуотворени очи.

А чекръкът пее своята монотонна и приспивна песен, пее и унася и когато чинка Тинка спира само за миг да оправи нишките, едно щурче, скрито някъде в камината, запява весело и кръшно и сякаш подканя. Щом почне чекръкът, и то млъква.

Гранчето беше вече на привършване. От бързина да втаса по-скоро чинка Тинка ту скъсва нишката, ту, вместо да я оправи, повече я забърква. Когато и последният ѝ край се нави за цевта и тя стана да премести чекръка в ъгъла, погледна към мъжа си, сепна се и тъй си остана.

Зато плен под дебелината черга, уморен и посръбнал, чичо Дин беше вече проснал ръце и заспал дълбоко, като издуваше бузи и пухкаше с уста, сякаш гасеше свещи.

Чинка Тинка постоя клекнала, погледа го, погледа, па се надигна, хвърли сърдито накъм водника навитата на цев прежда и измърмори тихо:

— Опустяла пуста! Сега намери да се късаш и заплиташ!

И като метна още един поглед към спящия си съпруг, посегна, взе друго гранче, надяна го, приседна пак и чекръкът запя отново бавно и монотонно:

„Врънн... врънн... врънн...“

Щурчето от камината повече не се обади.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.